

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Evangelistarivm M. Maruli Spalaten. opus vere
euangelicum, sub fidei, spei & charitatis titulis in septem
libros partitum**

Marulić, Marko

Coloniæ, 1532

VD16 M 1298

Quantum prodest habere prædicatorem. cap. 17.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35578

De charitate Liber. VI. 429

tur angelicæ felicitati, q̄ & stare dicuntur in conspectu dei patris, & faciem eius perpetuo cernere. Atque hæc sunt bona illa ineffabilia, q̄ scientia & probitate præditis debentur præceptoribus, dicente Salomone: Eruditus in verbo reperiet bona. Dicente etiam angelo ad Daniele: Qui docti fuerint, fulgebunt quasi splendor firmamenti: & qui ad iustitiam erudiunt multos, q̄si stellæ in perpetuas æternitates. In quo videt̄ maioris præstantiæ fore illor̄ beatitudinem q̄ aliorum sanctor̄. Quandoquidem his rebus cõparant, quæ inter ista nostro aspectui patentia, omnium pulcherrima apparent, & terram omnem suo illustrant lumine. Ad hæc, si eos in terra præ cæteris reuereri iubemur, quomodo non etiã in cælo altiorẽ honoris gradũ adipiscentur? ait enim Apostolus: Qui bene præ sunt presbyteri, duplici honore digni habeantur, maxime qui laborant in verbo & doctrina.

Prou. 6.
Danic. 12.

1. Tim. 3.

Quantum prodest habere prædicatorem. Caput XVII.

Saris multa de officio apostolici prædicatoris hæcenus dicta sunt. Restat nunc videndum, quantum populo proffit habere sanctum atque eruditum pie iusteq; viuendi præceptorem, & e contrario quantum noceat si defuerit. Præsente illo erigimur, stam̄. proficimus: absente illo labi atq; cadere solemus. Ioas rex Iuda donec Ioiadæ sacerdotis cõsuetudine consilijsq; vsus est, pieq; beq; vixit: illo morte sublato, ad vitia declinauit. Cæteros reges oēs, qui fidei morumq; sanctitate, pbantur, educatos institutosq; vel a sacerdotibus, vel a prophetis fuisse cõstat. Samuel docuit Dauidẽ, Nathã Salomonẽ, Micheas Iosaphatũ, Osee Ioathanũ, Isaias Ezechia, Ieremias Iosia, Edras populũ, ita vt illo monente repudiarent vxores, filiosq; abdicarent, q̄a contra dei legẽ alienigenas acceperat, prolemq; cũ his multã susceperant. Difficile fuit vxores dimittere, difficultus ex se genitos a se separare. Vtrumque tamen factum sacerdotis adhorrationibus historia sacra testatur. Tantum ergo prodest idoneũ habere doctorem, qui vitia increpet, & ad virtutem

2. Reg. 12
Ioas.

1. Esdr. 10

Prou. 13.

Psal. 50.

accendat, vt ipso audito, etiam ea q̄ incorrigibilia vidētur, corrigantur: & quæ vix sperari queunt, eueniant. In Prouerbis a Salomone est dictum: Legatus fidelis, sanitas. Et iterum: Vena vitæ, os iusti. Dauid quoque in psalmis: Docebo (inquit) iniquos vias tuas, & impij ad te conuertentur. Ille sanitas est, quo docente a peccatorum morbo grex infirmus conualescit. Ille vena vitæ est, per quem qui in peccato mortui erant, ad virtutem capeſſendam viuificantur. Tunc autem impius ad deum conuertitur, cum sermonibus prædicatoris instructus, relicto errore, ad viã sese confert veritatis. Quid verbis opus est? Experimenta docent, quam sit expediens prædicationes audire. Sæpe vidimus his auditis, Iudæos baptismum poscere Christi, seculares viros ac mulieres religionis vota suscipere: & quæ perfectio nis sunt, libera voce profiteri. Prædicationes igitur audiendo, homines ex malis boni euadunt, ex bonis meliores, ex melioribus perfecti, & ex perfectis beati. Atq̄ ita demum de terra transferuntur ad cælum, vt fiãt de mortalibus immortales, de terrenis cælestes, & si fas est dicere, de hominibus dii. Quod si magni emolumentum res est patriam obsidione hostili liberari, inimicorum exercitus profligari, regni fines longe lateque diffundi, & auctis tandem viribus a bellorum tumultu quiescere, tranquillique ac pacati status optata felicitate frui, nõne vtilius est, vt animæ vittorum oppressæ iugo, in libertatem vendicentur, vt diaboli potestas virtutū profectu conteratur, vt caro seruiat spiritui, & homo ipse nõ alijs, sed q̄d multo gloriosius ē, sibi ipsi imperet, sibiq̄ dominetur? Si enim nihil prodest homini mundum vniuersum lucrari, & animæ suæ pati detrimentum, conſequens est vt animæ profectus pluri sit, quam vrbes de bellare, quam terrarum orbem sibi subdere, & omnibus quæ vbiq̄ sunt nationibus præesse atque dominari. Ad id quod multi reges ac principes, qui ab hominibus honorantur, deo exosi sint. Quicumq̄ aut̄ p̄be sancte q̄ vixerit, siue liber, siue seruus, non potest ei non esse gratissimus q̄dem atq̄ charissimus. Quid aut̄ iuuat regnis p̄si-

ere, & ab ipso rege regum reprobari? Regnum tibi si hostis non abstulerit, certe auferet mors, quæ semper propinquior est quam creditur. Cælestis vero beatitudinis præmium, perpetuum est & perenne. Nullius minas metuet, qui illud consecutus fuerit, nullos casus formidabit, semperq; felix ac beatus erit, quem semel dominus in suum receperit regnum. Et si ad tantum ac tale bonum per sanctorum doctrinam peruenitur, nulli dubium est quin super omnia conducibile sit, sanctas in ecclesia auctoritate prædicationes, & earum institutionibus in vitam dirigi virtutum. Audisti quantum expedit habere vitæ institutorem, audi e diuerso, quanti detrimenti sit eo carere.

¶ Quatum nocet prædicatorem non habere. Caput. XVIII.

Malarum voluptatum ille cebris delinuiti homines, in omne nephas licèter irruet, si nemo sit qui improbe luxuriantes eloquij viribus coerceat atque moderetur, & futurorum expectatione a præsentium cura auertat, vt vel pœnarum metu, vel spe præmiorum a vitijs ad virtutem transferantur. Hoc Salomon in Proverbijs testatur, dicens: Cum propheta defecerit, dissipabitur populus. Dissipabitur utiq; populus, non corporum motu, sed quod deterius est, inconstantia moris, carni magis q̄ sp̄i seruiendo. Neq; enim fieri potest, vt sit ibi virtuti locus, vbi non est qui doceat virtutem. Hinc idē ait: Vbi nō sunt boues, præsepe vacuum est: vbi autem plurimæ segetes, ibi manifesta fortitudo bouis. Nam quemadmodum de labore bouum paleis ac fœno impletur præsepe, ita per studium prædicationis auditorum corda imbuuntur præceptis iustitiæ, exemplisq; virtutū & fructū faciunt operando q̄ didicerunt. Atq; tunc bouis triturationis, cuius os vinciri lex prohibet, fortitudo apparet, cū in plebe, vbi lolium & steriles auenæ erant, bonarum actionū seges exurgit. Porro vbi nō sunt boues isti, ibi præsepe non solū vacuum est, sed etiā immundū. Tunc enim luxuriæ frenata laxat, gulæ ventriq; indulget, tunc impa-

Prou. 20.

Prou. 14.